

Arrest

nr. 302 074 van 22 februari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 oktober 2023 waarbij een inreisverbod van tien jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 november 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 september 2023 wordt de verzoeker gehoord in de gevangenis te Wortel, waar hij op dat ogenblik verblijft.

Op 5 oktober 2023 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoeker (bijlage 13). Bij arrest met nummer 302 073 van 22 februari 2024 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing heeft ingesteld verworpen.

Op 5 oktober 2023 beslist de gemachtigde tevens om aan de verzoeker een inreisverbod van tien jaar op te leggen. Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 6 oktober 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer:

Naam : M. (...)

voornaam : M. (...)

geboortedatum : (...).1988

geboorteplaats : O. (...)

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 05.10.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd veroordeeld op 16.12.2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenis van 6 maand met uitstel 3 jaar behalve de voorlopige hechtenis voor diefstal en bendevoorming - plegen van wanbedrijven, deelname.

Betrokkene werd veroordeeld op 27.05.2020 door het hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar met onmiddellijke aanhouding voor diefstal, bendevoorming-aanstoker of hoofd en diefstal met braak, inklimming en valse sleutels.

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers materiële schade toe. Bovendien veroorzaken deze een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene heeft verschillende aanvragen ingediend in het kader van gezinshereniging (dd. 10.08.2012, 27.03.2014, 23.02.2016 en 16.06.2017) maar deze werden allen negatief afgesloten. De gezinshereniging werd elke keer aangevraagd met de vader. Betrokkene stelt dat zijn vader inmiddels overleed (in 2017) en beseft dat er weinig mogelijkheden zijn om zijn verblijf alsnog te regulariseren (gesprek terugkeerbegeleider 01/09/2023).

Betrokkene werd gehoord door een terugkeerbegeleider op 01.09.2023.

Hij verklaarde Marokko te hebben verlaten in 2010 en naar Frankrijk te zijn gereisd. Na twee weken reisde hij verder naar België.

Betrokkene verklaart sinds februari 2018 een duurzame relatie te hebben in België met mevrouw A. K. (...), °(...).1986, nationaliteit Nederland. Zij heeft hem het laatst virtueel bezocht op 28.04.2022. Voordien was er sprake van regelmatig virtueel bezoek, doch te bemerken dat er geen enkel fysiek bezoek heeft plaatsgevonden. Volgens het rijksregister Mevrouw verblijft mevr. Sinds 01.09.2022 in Nederland. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. Uit niks blijkt dat het gezinsleven in België verdergezet zou kunnen worden.

Betrokkene verklaarde een minderjarige zoon te hebben ni. TI. of TU. I. (...), °+-11.2020, waarvan exacte datum onbekend uit een voorgaande relatie. Hij stelt zijn kind nog nooit te hebben gezien gelet op zijn detentie en problemen met zijn ex-partner, en tevens moeder van het kind maar weet niet waar hij zich bevindt. Zijn zoon is niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op diens (even als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 Oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk).

Betrokkene verklaart tantes en nonkels, en neven en nichten in België te hebben dewelke allen de Belgische nationaliteit zouden bezitten. Hij geeft echter geen namen van zijn familieleden. in de bezoekerslijst wordt de heer M. A. (...) als zijn broer vermeld dewelke betrokkene onregelmatig virtueel (en eenmalig gemeenschappelijk) bezoek brengt. Hij heeft de Belgische nationaliteit. Er kan eveneens opgemerkt worden dat betrokkene van M. A. (...) en M. B. (...) ("andere") regelmatig virtueel bezoek ontvangt. Mevrouw is gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken maar geniet niet het verblijfsrecht. Meneer is niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Betreffende zijn overige in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Betrokkene stelde te lijden aan diabetes, zonder het type te kunnen specificeren. Hij staft zijn beweringen echter niet aan de hand van medische attesten en bij gebrek aan bewijs kunnen zijn verklaringen geen verwijdering voorkomen. Hij verklaarde niet te willen terugkeren naar Marokko omdat hij hier sinds 13 jaar woont en gewerkt heeft en dat hij zijn zoon wenst te zien. Uit het administratief dossier is niet gebleken dat hij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Betrokkene legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uit niks blijkt dat de banden dat de banden die hij met België hebt opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Betrokkene geeft geen redenen die een vrees in het kader van artikel 3 EVRM zouden rechtvaardigen noch heeft hij het opportuun gevonden om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Een mogelijke schending van artikel 3 en 8 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt door betrokkene.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 74/11 *iuncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het

redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van machtsafwendings door de verweerder.

2.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 05.10.2023) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

(...)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaald de duur van het inreisverbod dat aan een vreemdeling kan worden opgelegd en luid als volgt:

“ § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. [...]”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen.

De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Artikelen 10 en 11 van de Grondwet handelen over het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel. Gelijke gevallen moeten gelijk behandeld worden en ongelijke gevallen ongelijk behandelen. Wanneer gelijke gevallen ongelijk worden behandeld is het gelijkheids- en non-discriminatie geschonden.

In casu is de bestreden beslissing van 05/10/2023 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

Bovendien is de bestreden beslissing in strijd met de bewoordingen van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en met de in het eerste middel opgenomen bepalingen en/of beginselen.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast in de bestreden beslissing van 05/10/2023:

- Dat verzoeker in het verleden correctioneel veroordeeld werd op 16/12/2016;
- Dat verzoeker in het verleden correctioneel werd veroordeeld op 27/05/2020;
- Dat het opleggen van een inreisverbod van 10 de enige optie is daar er geen andere redenen voorhanden zouden zijn om een kortere termijn op te leggen;
- Dat in de vragenlijst hoorrecht verzoeker aangaf een zoon en broers en zussen te hebben in België;
- Artikel 8 EVRM lijkt volgens verwerende partij niet geschonden te zijn;
- Artikel 3 EVRM lijkt volgens verwerende partij niet geschonden te zijn;
- Dat verwerende partij stelt toepassing te hebben gemaakt van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet;

In casu werd verzoeker een inreisverbod opgelegd van 10 jaren.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Verzoeker wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet afdoende meedeelt waarom in concreto er een inreisverbod van 10 jaar, werd opgelegd aan verzoeker.

Verwerende partij dient in zijn beslissingen een in concreto-beoordeling te maken en niet uit andere dossiers knippen en plakken in het administratief dossier van verzoeker om tot de bestreden beslissing te komen.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 10 jaar omdat verzoeker in het verleden tot tweemaal toe correctioneel veroordeeld was.

Eveneens staat het redelijkheidsbeginsel hieraan in de weg, dat wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft, steeds de redelijkheid de grens blijft en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de onwettigheid van de beslissingen van verwerende partij dient vast te stellen.

Waarom direct gekozen werd voor de termijn van 10 jaren, wordt geenszins afdoende verduidelijkt en de opgegeven redenen zijn alleszins niet afdoende noch proportioneel.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig, niet proportioneel en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet afdoende gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod en de opgegeven redenen zijn alleszins niet afdoende, rekening houdend met het evenredigheidsbeginsel en met de argumenten in huidig verzoekschrift inzake de schending van het redelijkheidsbeginsel, juncto het vertrouwensbeginsel juncto de afwending van macht door verwerende partij.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 10 jaren, en zelfs al leest de men de door verwerende partij gegeven uitleg, is deze niet juist. Door het opleggen van een inreisverbod, die niet alleen in België gevolgen zal hebben, maar in het hele Schengengebied, hoopt verwerende partij de facto alle verblijfsprocedures van verzoeker te blokkeren, niet alleen in België maar ook in de andere Schengenlanden.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 10 jaar zonder enig afdoende en ernstig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Verzoeker werd vervroegd vrijgelaten en de reden van zijn vrijlating werd verwerende partij tevens meegedeeld. Echter uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de argumenten van de penitentiaire instelling om verzoeker vervroegd vrij te stellen en dit verbonden is aan strikte voorwaarden die door de overheid moeten worden gecontroleerd.

Immers, de vrijlating van verzoeker is voorwaardelijk en is geldig tot en met 22/02/2024. Het getuigd (sic) van onzorgvuldig en onredelijk bestuur om verzoeker niet alleen een bevel te geven om het grondgebied te verlaten maar tevens een inreisverbod van 10 jaren. Immers, het inreisverbod kan maar staande blijven indien in het Bevel om het Grondgebied te verlaten (i.e.: hetgeen de grondslag is van de bijlage 13sexies) niet gemotiveerd is over of rekening werd gehouden met de modaliteiten van de vrijlating van verzoeker.

Het kan niet dat het gerechtelijk / penitentiair systeem een gedetineerde vrijlaat onder voorwaarden en deze voorwaarden nog geldig zijn en gecontroleerd moeten worden in België door de bevoegde diensten en dat aan de andere kant de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel (i.e.: verwerende partij) maatregelen neemt die tegenstrijdig zijn aan de vrijlating onder voorwaarden.

Noch in de bestreden beslissing (bijlage 13sexies) , noch in de bijlage 13 werden rekening gehouden met de modaliteiten van vrijlating van verzoeker.

Dit is een ernstige tekortkoming van de onderzoeksplicht, onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht van verwerende partij.

Dat bovendien verwerende partij nergens toepassing heeft gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, terwijl dit in dit laatste artikel verplicht is.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod voor de TERMIJN van 10 jaren oplegt zonder enig afdoende en ernstig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers vrijlating, minstens is de opgelegde termijn disproportioneel is.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige wijze gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. Minstens is de genomen beslissing disproportioneel, onredelijk en zelfs een afwending van de macht van verwerende partij.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. Er is eveneens een schending van artikel 74/11 juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 10 en 11 van de Grondwet.

De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.1.2. Beoordeling

2.1.2.1. De verzoeker brengt een theoretische uiteenzetting naar voor over het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen: “*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

De verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Ook waar hij gewag maakt van machtsafwendings door de verweerder, zet de verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen hoe de bestreden beslissing blijf zou geven van machtsafwendings.

Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.1.2.2. De verzoeker kan voorts ten aanzien van de thans bestreden beslissing niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling moet de minister (*c.q.* staatssecretaris) of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als volgt: “*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*”. De thans bestreden beslissing betreft echter een inreisverbod met Europese dimensie, en geen beslissing tot verwijdering. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan derhalve niet zijn geschonden door de thans bestreden beslissing.

2.1.2.3. Waar de verzoeker in de uiteenzetting van het eerste middel stelt dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

De bestreden beslissing heeft geen uitstaans met deze wetsbepaling, zodat dit onderdeel van het eerste middel eveneens onontvankelijk is.

2.1.2.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering

van de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite die de verzoeker toelaat om de feitelijke redenen te kennen waarom hem een inreisverbod met een termijn van tien jaar wordt opgelegd. Er wordt met name vastgesteld dat de verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De gemachtigde verduidelijkt hieromtrent dat de verzoeker werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen op 16 december 2016 tot een definitieve gevangenisstraf van zes maanden met uitstel drie jaar behalve de voorlopige hechtenis voor diefstal en bendevoorming, plegen van wanbedrijven, deelname, en door het hof van beroep te Antwerpen op 27 mei 2020 tot een definitieve gevangenisstraf van vier jaar met onmiddellijke aanhouding voor diefstal, bendevoorming-aanstoker of hoofd en diefstal met braak, inklimming en valse sleutels. De gemachtigde motiveert dat het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en indruist tegen de maatschappelijke normen en materiële schade toebrengt aan slachtoffers. De gemachtigde vervolgt dat dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving veroorzaken en dat het plegen van dergelijke feiten van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef getuigt. Hieruit wordt afgeleid dat personen die dergelijke feiten plegen een groot gevaar voor de openbare veiligheid impliceren en dat de verzoeker, gezien het winstgevend karakter van de door hem gepleegde feiten, door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De gemachtigde besluit dat de verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren en hij geeft uitdrukkelijk aan dat, gelet op al deze elementen, het belang van immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van tien jaar proportioneel wordt geacht.

Daarnaast wordt ook op uitdrukkelijk gemotiveerde wijze rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker. Hieromtrent wordt gemotiveerd als volgt:

“Artikel 74/11

Betrokkene heeft verschillende aanvragen ingediend in het kader van gezinshereniging (dd. 10.08.2012, 27.03.2014, 23.02.2016 en 16.06.2017) maar deze werden allen negatief afgesloten. De gezinshereniging werd elke keer aangevraagd met de vader. Betrokkene stelt dat zijn vader inmiddels overleed (in 2017) en beseft dat er weinig mogelijkheden zijn om zijn verblijf alsnog te regulariseren (gesprek terugkeerbegeleider 01/09/2023).

Betrokkene werd gehoord door een terugkeerbegeleider op 01.09.2023.

Hij verklaarde Marokko te hebben verlaten in 2010 en naar Frankrijk te zijn gereisd. Na twee weken reisde hij verder naar België.

Betrokkene verklaart sinds februari 2018 een duurzame relatie te hebben in België met mevrouw A. K. (...), °(...).1986, nationaliteit Nederland. Zij heeft hem het laatst virtueel bezocht op 28.04.2022. Voordien was er sprake van regelmatig virtueel bezoek, doch te bemerken dat er geen enkel fysiek bezoek heeft plaatsgevonden. Volgens het rijksregister Mevrouw verblijft mevr. Sinds 01.09.2022 in Nederland. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. Uit niks blijkt dat het gezinsleven in België verdergezet zou kunnen worden.

Betrokkene verklaarde een minderjarige zoon te hebben ni. TI. of TU. I. (...), °+-11.2020, waarvan exacte datum onbekend uit een voorgaande relatie. Hij stelt zijn kind nog nooit te hebben gezien gelet op zijn detentie en problemen met zijn ex-partner, en tevens moeder van het kind maar weet niet waar hij zich bevindt. Zijn zoon is niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op diens (even als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 Oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk).

Betrokkene verklaart tantes en nonkels, en neven en nichten in België te hebben dewelke allen de Belgische nationaliteit zouden bezitten. Hij geeft echter geen namen van zijn familieleden. In de bezoekerslijst wordt de heer M. A. (...) als zijn broer vermeld dewelke betrokkene onregelmatig virtueel (en eenmalig gemeenschappelijk) bezoek brengt. Hij heeft de Belgische nationaliteit. Er kan eveneens

opgemerkt worden dat betrokkene van M. A. (...) en M. B. (...) ("andere") regelmatig virtueel bezoek ontvangt. Mevrouw is gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken maar geniet niet het verblijfsrecht. Meneer is niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Betreffende zijn overige in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Betrokkene stelde te lijden aan diabetes, zonder het type te kunnen specificeren. Hij staft zijn beweringen echter niet aan de hand van medische attesten en bij gebrek aan bewijs kunnen zijn verklaringen geen verwijdering voorkomen. Hij verklaarde niet te willen terugkeren naar Marokko omdat hij hier sinds 13 jaar woont en gewerkt heeft en dat hij zijn zoon wenst te zien. Uit het administratief dossier is niet gebleken dat hij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Betrokkene legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uit niks blijkt dat de banden dat de banden die hij met België hebt opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Betrokkene geeft geen redenen die een vrees in het kader van artikel 3 EVRM zouden rechtvaardigen noch heeft hij het opportuun gevonden om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Een mogelijke schending van artikel 3 en 8 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt door betrokkene.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker toont niet concreet aan waarom het geheel van de opgegeven motieven, zoals hierboven besproken, niet afdoende zouden zijn om te begrijpen waarom en op welke wettelijke basis hem een inreisverbod van tien jaar wordt opgelegd.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.2.5. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de voorliggende zaak wordt uitdrukkelijk toepassing gemaakt van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Daarin is voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid.

In de parlementaire voorbereiding wordt inzake artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat”* (overweging 6), dat men rekening houdt met *“alle omstandigheden eigen aan het geval”* en dat men *“het evenredigheidsbeginsel respecteert”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod aldus een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval, alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Bij de beoordeling of sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, moeten alle feitelijke en juridische gegevens worden betrokken die slaan op de situatie van een vreemdeling in relatie met het door hem gepleegde strafbare feit, zoals onder meer het aantal strafbare feiten, de aard en ernst van het strafbare feit, de veroorzaakte schade, en het tijdsverloop sinds het plegen daarvan. Steunen op een algemene praktijk of een vermoeden, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, volstaat daarom niet. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet verder slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

Hierbij wijst de Raad erop dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30), doch *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan derhalve reeds voortvloeien uit de aard en de ernst van de gepleegde feiten. In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten,

het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit zeer ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

2.1.2.6. *In casu* wordt de verzoeker in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod van tien jaar opgelegd omdat zijn gedrag een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De verzoeker betoogt dat een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en zijn individueel belang in deze zaak ver te zoeken is. Als het niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod dient te dragen, is deze sanctie volgens de verzoeker te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De verzoeker gaat evenwel uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Nergens kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat de verzoeker een inreisverbod met een duur van tien jaar wordt opgelegd louter omdat hij de terugkeerverplichting niet heeft nageleefd. Artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, wordt in de bestreden beslissing niet als rechtsgrond aangeduid. Met de thans bestreden beslissing wordt aan de verzoeker in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod met een duur van tien jaar opgelegd omdat zijn gedrag een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De verzoeker gaat tevens voorbij aan de volgende motieven uit de bestreden beslissing, waaruit blijkt waarom de gemachtigde ervoor gekozen heeft om hem een inreisverbod van tien jaar op te leggen:

“Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd veroordeeld op 16.12.2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenis van 6 maand met uitstel 3 jaar behalve de voorlopige hechtenis voor diefstal en bendevoering - plegen van wanbedrijven, deelname.

Betrokkene werd veroordeeld op 27.05.2020 door het hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar met onmiddellijke aanhouding voor diefstal, bendevoering-aanstoker of hoofd en diefstal met braak, inklimming en valse sleutels.

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers materiële schade toe. Bovendien veroorzaken deze een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”

Tevens wordt in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker:

“Artikel 74/11

Betrokkene heeft verschillende aanvragen ingediend in het kader van gezinshereniging (dd. 10.08.2012, 27.03.2014, 23.02.2016 en 16.06.2017) maar deze werden allen negatief afgesloten. De gezinshereniging werd elke keer aangevraagd met de vader. Betrokkene stelt dat zijn vader inmiddels overleed (in 2017) en beseft dat er weinig mogelijkheden zijn om zijn verblijf alsnog te regulariseren (gesprek terugkeerbegeleider 01/09/2023).

Betrokkene werd gehoord door een terugkeerbegeleider op 01.09.2023.

Hij verklaarde Marokko te hebben verlaten in 2010 en naar Frankrijk te zijn gereisd. Na twee weken reisde hij verder naar België.

Betrokkene verklaart sinds februari 2018 een duurzame relatie te hebben in België met mevrouw A. K. (...), °(...).1986, nationaliteit Nederland. Zij heeft hem het laatst virtueel bezocht op 28.04.2022. Voordien was er sprake van regelmatig virtueel bezoek, doch te bemerken dat er geen enkel fysiek bezoek heeft plaatsgevonden. Volgens het rijksregister Mevrouw verblijft mevr. Sinds 01.09.2022 in Nederland. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. Uit niks blijkt dat het gezinsleven in België verdergezet zou kunnen worden.

Betrokkene verklaarde een minderjarige zoon te hebben ni. TI. of TU. I. (...), °+-11.2020, waarvan exacte datum onbekend uit een voorgaande relatie. Hij stelt zijn kind nog nooit te hebben gezien gelet op zijn detentie en problemen met zijn ex-partner, en tevens moeder van het kind maar weet niet waar hij zich bevindt. Zijn zoon is niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op diens (even als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 Oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk).

Betrokkene verklaart tantes en nonkels, en neven en nichten in België te hebben dewelke allen de Belgische nationaliteit zouden bezitten. Hij geeft echter geen namen van zijn familieleden. in de bezoekerslijst wordt de heer M. A. (...) als zijn broer vermeld dewelke betrokkene onregelmatig virtueel (en eenmalig gemeenschappelijk) bezoek brengt. Hij heeft de Belgische nationaliteit. Er kan eveneens opgemerkt worden dat betrokkene van M. A. (...) en M. B. (...) ("andere") regelmatig virtueel bezoek ontvangt. Mevrouw is gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken maar geniet niet het verblijfsrecht. Meneer is niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Betreffende zijn overige in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Betrokkene stelde te lijden aan diabetes, zonder het type te kunnen specificeren. Hij staft zijn beweringen echter niet aan de hand van medische attesten en bij gebrek aan bewijs kunnen zijn verklaringen geen verwijdering voorkomen. Hij verklaarde niet te willen terugkeren naar Marokko omdat hij hier sinds 13 jaar woont en gewerkt heeft en dat hij zijn zoon wenst te zien. Uit het administratief dossier is niet gebleken dat hij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Betrokkene legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uit niks blijkt dat de banden dat de banden die hij met België hebt opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Betrokkene geeft geen redenen die een vrees in het kader van artikel 3 EVRM zouden rechtvaardigen noch heeft hij het opportuun gevonden om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Een mogelijke schending van artikel 3 en 8 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt door betrokkene.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Gelet op deze motieven is de verzoeker weinig ernstig waar hij voorhoudt dat de verweerder een inreisverbod oplegt voor de termijn van tien jaar zonder enig afdoende en ernstig onderzoek naar en motivering over de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval. De verzoeker laat ook zelf na concrete elementen eigen aan zijn geval naar voor te brengen waarmee bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

De verzoeker benadrukt dat de verweerder een beoordeling *in concreto* dient te maken en dat het niet opgaat om uit andere dossiers te knippen en te plakken om tot de bestreden beslissing te komen. Verzoekers vage bewering, waarbij hij niet verduidelijkt welke motieven zouden zijn "*geknipt en geplakt*" uit andere dossiers, mist feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt immers op concrete wijze de specifieke veroordelingen van de verzoeker opgesomd, zo werd de verzoeker veroordeeld op 16 december 2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel drie jaar behalve de voorlopige hechtenis voor diefstal en bendevoering – plegen van wanbedrijven, deelname en op 27 mei 2020 door het hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van vier jaar met onmiddellijke aanhouding voor diefstal, bendevoering-aanstoker of hoofd en diefstal met braak, inklimming en valse sleutels. De verzoeker betwist niet dat het gaat om veroordelingen die hij opliep. Ook de motieven omtrent verzoekers familiale situatie en zijn medische toestand hebben duidelijk betrekking op het specifieke geval van de verzoeker zelf. De gemachtigde gaat ook uitdrukkelijk in op verzoekers verklaringen die hij aflegde op 1 september 2023. Het blijkt derhalve niet en de verzoeker toont niet concreet aan dat de opgegeven motieven om een inreisverbod van tien jaar op te leggen, zouden zijn geknipt en geplakt uit een ander dossier.

De verzoeker erkent dat hem een inreisverbod met een termijn van tien jaar wordt opgelegd nu hij tot tweemaal toe correctioneel werd veroordeeld. Volgens de verzoeker is het evenwel strijdig met het redelijkheidsbeginsel om op deze grond een dergelijk inreisverbod op te leggen.

De Raad stelt hieromtrent vooreerst vast dat de verzoeker de volgende vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, niet betwist:

"Betrokkene werd veroordeeld op 16.12.2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenis van 6 maand met uitstel 3 jaar behalve de voorlopige hechtenis voor diefstal en bendevoering - plegen van wanbedrijven, deelname.

Betrokkene werd veroordeeld op 27.05.2020 door het hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar met onmiddellijke aanhouding voor diefstal, bendevoering-aanstoker of hoofd en diefstal met braak, inklimming en valse sleutels."

De verzoeker maakt evenmin concreet aannemelijk dat de gemachtigde vervolgens op kennelijke onredelijke wijze tot de volgende vaststellingen komt:

"Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers materiële schade toe. Bovendien veroorzaken deze een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel."

Het loutere feit dat de verzoeker zelf van oordeel is dat de door hem gepleegde strafrechtelijke feiten, die niet betwist worden, onvoldoende ernstig zijn om te doen besluiten tot een inreisverbod van tien jaar, volstaat niet om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing. Bovendien verliest de verzoeker uit het oog dat de gemachtigde tevens verwijst naar het belang van de immigratiecontrole en het volgehouden illegale verblijf van de verzoeker, om te besluiten tot een inreisverbod met een geldingstermijn van tien jaar. Het is het geheel van de opgegeven motieven die in acht moet worden genomen om te beoordelen of het al dan niet redelijk is om een inreisverbod van tien jaar op te leggen. De verzoeker blijft in gebreke om concreet aan te tonen hoe het geheel van de opgegeven motieven in kennelijke wanverhouding zou staan tot het besluit om een inreisverbod van tien jaar op te leggen.

De verzoeker betoogt dat geenszins afdoende wordt verduidelijkt waarom direct gekozen wordt voor een termijn van tien jaar en hij acht de opgegeven redenen niet proportioneel. Volgens de verzoeker wordt in de bestreden beslissing op *quasi* automatische wijze een inreisverbod voor een termijn van tien jaar opgelegd.

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, geeft de motivering voor de duurtijd van het inreisverbod er geen blijk van dat verweerder op nagenoeg automatische wijze een inreisverbod heeft opgelegd voor de duur van tien jaar. Het gaat erom dat de verweerder een duurtijd voor het inreisverbod moet vaststellen, waarbij hij rekening houdt met de relevante omstandigheden van het individuele geval en waarbij hij de redelijkheid en proportionaliteit in acht moet nemen. De verzoeker toont met zijn betoog niet concreet aan dat de verweerder hiertoe in gebreke is gebleven. Hij toont ook niet aan dat de verweerder specifieke omstandigheden die zijn zaak kenmerken heeft veronachtzaamd bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod.

De verzoeker geeft verder nog te kennen dat de door de verweerder gegeven uitleg niet juist is, maar hij laat na op concrete wijze toe te lichten welke motieven uit de bestreden beslissing dan wel niet juist zouden zijn.

De verzoeker laat tevens gelden dat de verweerder, door een inreisverbod op te leggen dat niet enkel geldt voor België, maar voor het hele Schengengebied, hoopt alle verblijfsprocedures te blokkeren, niet alleen in België, maar ook in de andere Schengenlanden.

Thans wordt aan de verzoeker inderdaad een inreisverbod voor met Europese dimensie opgelegd. Dit is evenwel geheel conform het wettelijk kader.

Artikel 1, §1, 8°, van de Vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt: “8° *inreisverbod* : de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;” Deze definitie dient te worden gelezen in het licht van de definitie, zoals bepaald in artikel 3, 6°, van de Terugkeerrichtlijn.

In dit verband wordt in de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeerderelateerde taken en het in bijlage gevoegde terugkeerhandboek benadrukt als volgt:

“11.1. EU-brede werking Een inreisverbod verbiedt de toegang tot het grondgebied van alle lidstaten: uit de bewoordingen van overweging 14 van de terugkeerrichtlijn en uit een systematische vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (met name de Engelse en Franse teksten) blijkt duidelijk dat een inreisverbod de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten verbiedt. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt („ophold på en medlemsstats”), bevat een kennelijke vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkste meerwaarden van de richtlijn. De EU-brede werking van een inreisverbod moet duidelijk worden vermeld in het aan een onderdaan van een derde land uitgevaardigd inreisverbod. Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die gebonden zijn door de terugkeerrichtlijn, dat wil zeggen alle lidstaten (met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland) plus de met Schengen geassocieerde landen (Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein).

Andere lidstaten in kennis stellen van uitgevaardigde inreisverboden: het is essentieel dat andere lidstaten op de hoogte worden gebracht van alle inreisverboden die zijn uitgevaardigd. Het registreren van de signalering van een inreisverbod in het SIS overeenkomstig artikel 24, lid 3, van de SIS II-verordening is het belangrijkste — maar niet het enige — middel om andere lidstaten te informeren over het bestaan van een inreisverbod en ervoor te zorgen dat dit verbod met succes wordt gehandhaafd. De lidstaten moeten er daarom voor zorgen dat signaleringen van een inreisverbod systematisch in het SIS worden geregistreerd. Voor de lidstaten die geen toegang hebben tot het SIS, kan de uitwisseling van informatie via andere kanalen (bijvoorbeeld bilaterale contacten) plaatsvinden.

Louter nationale inreisverboden: het is niet verenigbaar met de terugkeerrichtlijn om louter nationale migratiegerelateerde inreisverboden uit te vaardigen. In de nationale wetgeving moet worden bepaald dat inreisverboden die in verband met terugkeerbesluiten worden uitgevaardigd de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te leggen om systematisch alle dergelijke inreisverboden in het SIS te registreren. Indien echter een onderdaan van een derde land aan wie lidstaat A een inreisverbod heeft opgelegd in het bezit is van een door lidstaat B afgegeven verblijfsvergunning en lidstaat B die vergunning niet wenst in te trekken, en na een in artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst vastgestelde raadpleging als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn, moet lidstaat A het EU-brede inreisverbod intrekken maar mag hij de onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst zetten overeenkomstig artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis) (zie ook punt 11.8).”

Verzoekers loze aantijgingen, die hoe dan ook niet de wettigheid van de bestreden beslissing raken, kunnen dan ook niet worden aangenomen.

De verzoeker betoogt dat hij vervroegd werd vrijgelaten en hij wijst erop dat de reden van zijn vrijlating aan de verweerder werd meegedeeld. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens de verzoeker niet dat de verweerder rekening heeft gehouden met de argumenten van de penitentiaire instelling om hem vervroegd vrij te laten, terwijl de vrijstelling is verbonden aan strikte voorwaarden die door de overheid moeten worden gecontroleerd. De verzoeker werpt op dat het niet kan dat het gerechtelijk, penitentiair systeem een gedetineerde vrijlaat onder voorwaarden en deze voorwaarden nog geldig zijn en gecontroleerd moeten worden in België door de bevoegde diensten en dat aan de andere kant de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel maatregelen neemt die tegenstrijdig zijn aan de vrijlating onder voorwaarden.

Waar de verzoeker aanvoert dat bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening werd gehouden met de voorwaarden die hem werden opgelegd, wordt erop gewezen dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 5 oktober 2023 niet het voorwerp uitmaakt van het thans voorliggende beroep. Bij arrest met nummer 302 073 van 22 februari 2024 heeft de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, dat de verzoeker tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 5 oktober 2023 had ingesteld, verworpen.

Uit de stukken die de verzoeker bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd blijkt dat ten aanzien van hem op 6 oktober 2023 een beslissing vervroegde invrijheidstelling 'Overbevolking' werd genomen waarbij gedurende de proeftermijn die loopt tot 22 februari 2024 de volgende voorwaarden dient na te leven:

- Geen nieuwe strafbare feiten plegen;
- De slachtoffers niet lastig vallen en zich onmiddellijk verwijderen van de plaats waar de veroordeelde een slachtoffer ontmoet.

De Raad ziet niet in en de verzoeker licht verder ook niet toe hoe de bestreden beslissing het naleven van deze voorwaarden zou bemoeilijken. Bovendien dateert de beslissing inzake de vervroegde invrijheidstelling van daags na het treffen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). De verzoeker kan het de verweerder uiteraard niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met stukken die op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nog niet voorlagen.

2.1.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

2.1.3. Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in samenlezing met de schending van het hoorrecht.

2.2.1. Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“Met betrekking tot de schending van artikel 8 EVRM:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Dat bovendien verzoeker een zoon heeft en broers en zussen heeft waarmee hij een duurzame relatie heeft;

Dat verzoeker een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM met zijn Broers en zussen. Dat van al deze elementen in het kader van de bestreden beslissing niet afdoende rekening werd gehouden.

Verzoeker maakt daarmee minstens aannemelijk dat hij in het land van herkomst geen gezinzel zou kunnen in standhouden daar zijn in België verblijvend kind en broers en zussen.

Dat ondanks deze elementen, de Dienst Vreemdelingenzaken niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen;

Dat er dan ook een schending voorhanden is van artikel 8 EVRM, daar met het gezinsleven van verzoeker door verwerende partij schromelijk met de voeten werd gestreden.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn Belgische echtgenote.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoeker. Immers, verzoeker toonde minstens aan dat hij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte familiale relatie tussen de verzoeker broers en zussen. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoeker om op basis van deze opgebouwde relatie in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn affectieve, sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Minstens is er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen;

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C-249/13, [http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote](http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*)).*

Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

(...)

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: een inreisverbod (bijlage 13sexies)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid (diabetes), familieleden (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onduidelijkheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoeker is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel).

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Verzoeker werd niet afdoende ondervraagd noch afdoende gehoord over zijn persoonlijke en familiale situatie.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

2.2.2. Beoordeling

2.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of een verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoeker verwijst naar zijn gezinsleven met zijn zoon, die volgens hem in België verblijft, en naar het familieleven met zijn zussen en broers.

Een kind geboren uit een samenwonend koppel maakt *ipso jure* deel uit van dit gezin. Er ontstaat tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

In het geval een biologische vader op het moment dat het kind werd geboren geen huwelijk of relatie had met de moeder, kunnen andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de natuurlijke vader en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren zoals: de erkenning van het kind door de vader, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de vader ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, § 43-45, EHRM 1 juni 2004, L/Nederland, § 36).

In de bestreden beslissing wordt over de zoon van de verzoeker als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaarde een minderjarige zoon te hebben ni. TI. of TU. I. (...), °+-11.2020, waarvan exacte datum onbekend uit een voorgaande relatie. Hij stelt zijn kind nog nooit te hebben gezien gelet op zijn detentie en problemen met zijn ex-partner, en tevens moeder van het kind maar weet niet waar hij zich bevindt. Zijn zoon is niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op diens (even als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 Oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk).”

De verzoeker gaat niet op concrete wijze in op deze motieven uit de bestreden beslissing.

Zo betwist hij niet dat hij de exacte naam en geboortedatum van zijn zoon niet kent en dat hij zijn zoon nog nooit heeft gezien gelet op zijn detentie en de problemen met de moeder van het kind.

Thans houdt de verzoeker voor dat zijn minderjarige zoon in België verblijft, doch hij brengt geen enkel stuk bij om dit te staven.

De vaststelling in de bestreden beslissing, dat de verzoeker verklaarde niet te weten waar zijn zoon zich bevindt, vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Zo werd de verzoeker op 1 september 2023 gehoord in de gevangenis te Wortel (zie ook hieronder). Aan de verzoeker werd toen gevraagd of hij kinderen had die op het Belgische grondgebied verblijven (vraag 7). De verzoeker verklaarde onder meer geen contact meer te hebben met de moeder van het kind, die de Spaanse nationaliteit heeft en die een verblijfskaart heeft in België. Hij verklaarde niet goed te weten of zij nog in België is en hij gaf de geboortedatum en naam van deze vrouw. Uit het administratief dossier blijkt dat de verweerder naging of het kind en de moeder in de databank Evibel konden worden teruggevonden. Zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, bleek dit voor de zoon niet het geval te zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van het kind mogelijks wel werd teruggevonden in de databank Evibel, maar zij bleek op 15 januari 2023 te zijn verwijderd naar Spanje in het kader van een bilateraal akkoord. Gelet op het voorgaande en door thans louter te beweren, zonder hierbij ook maar enig begin van bewijs bij te brengen dat zijn zoon in België zou verblijven, toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde enig bestaand gezinsleven met een in België verblijvend minderjarig kind van de verzoeker zou hebben miskend.

De gemachtigde motiveert verder dat “(d)e uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op diens leven als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk).”

Gelet op het gebrek aan bewijs van het juridische of biologische vaderschap van de verzoeker, gelet op het gegeven dat de verzoeker het kind - dat bijna drie jaar oud was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen - nog nooit had ontmoet door zijn detentie enerzijds en problemen met de moeder van het kind anderzijds, gelet op verzoekers eerdere verklaring niet te weten waar zijn kind verblijft, terwijl uit nazicht van de databank bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat het kind niet gekend is bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de moeder is vertrokken naar Spanje, toont de verzoeker niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is.

De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij in België ooit enige band met zijn zoon heeft ontplooid. De verzoeker brengt bovendien geen enkel begin van bewijs naar voor van zijn beweerde vaderschap. Bijgevolg wordt op dit punt geen schending aangetoond van enig door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven.

De verzoeker maakt tevens gewag van een familieleven met zijn zussen en broers. Hij licht evenwel niet toe over hoeveel broers en zussen het concreet gaat en wie dit dan precies zijn. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd over verzoekers verdere familiale situatie in België:

“Betrokkene verklaart tantes en nonkels, en neven en nichten in België te hebben dewelke allen de Belgische nationaliteit zouden bezitten. Hij geeft echter geen namen van zijn familieleden. In de bezoekerslijst wordt de heer M. A. (...) als zijn broer vermeld dewelke betrokkene onregelmatig virtueel (en eenmalig gemeenschappelijk) bezoek brengt. Hij heeft de Belgische nationaliteit. Er kan eveneens opgemerkt worden dat betrokkene van M. A. (...) en M. B. (...) (“andere”) regelmatig virtueel bezoek ontvangt. Mevrouw is gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken maar geniet niet het verblijfsrecht. Meneer is niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Betreffende zijn overige in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.”

Deze beoordeling ligt in lijn met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaruit blijkt dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De verzoeker verwijst wel naar zijn gezinsleven met zijn zussen en broers, maar ook nu laat hij na de namen van zijn familieleden te vermelden en betwist hij niet dat uit het administratief dossier niet blijkt dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij afhankelijk zou zijn van deze of gene broers en zussen in België, en hij brengt ook geen enkel concreet element bij om zijn beweerde banden met deze of gene broers en zussen te staven.

Een gezins- of familieleven tussen de verzoeker enerzijds en zijn beweerde zussen en broers anderzijds dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Nu de verzoeker niet heeft aangetoond in België een gezins- of familieleven te hebben ontplooid dat valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming, kan hij zich niet dienstig beroepen op een schending van dit verdragsartikel.

2.2.2.2. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

In casu wordt aan de verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor tien jaar opgelegd, in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden inreisverbod wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het staat buiten twijfel dat het opleggen van een inreisverbod, wat te dezen inhoudt dat aan de verzoeker gedurende tien jaar de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van België alsook dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, wordt ontzegd, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* dus van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van het algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een inreisverbod met een duur van drie jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

De verzoeker betoogt dat hij helemaal niet gehoord is geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken. In de bestreden beslissing wordt evenwel het volgende vastgesteld: *“Betrokkene werd gehoord door een terugkeerbegeleider op 01.09.2023.”* Dit gegeven vindt steun in de stukken van het administratief dossier. In het administratief dossier bevindt zich daarnaast ook een verslag op datum van 15 september 2023 van het gehoor dat plaatsvond met de verzoeker op 1 september 2023 in de gevangenis van Wortel, plaats waar de verzoeker toen verbleef. Tevens bevindt zich in het administratief dossier een vragenlijst die op 1 september 2023 door de verzoeker werd ingevuld. Op deze vragenlijst wordt onder meer het volgende vermeld:

“U wordt gehoord omdat U aangetroffen werd in illegaal verblijf en U op dit ogenblik in de gevangenis wordt vastgehouden. U zal in het bezit worden gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten (al dan niet met vasthouding) met het oog op uw terugkeer naar Uw herkomstland of naar een ander land waar U naar terug mag keren of waar U een verblijfsrecht heeft. Opdat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een correcte opvolging aan Uw dossier kan geven, wordt U gevraagd op volgende vragen te antwoorden.

Het bevel om het grondgebied te verlaten (al dan niet met vasthouding) zal eventueel gepaard gaan met een inreisverbod op het Belgisch en/of Schengengrondgebied. De termijn van het inreisverbod zal afhangen van Uw persoonlijke situatie en kan variëren van 2 tot 20 jaar.”

De vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoeker werd gehoord op 1 september 2023 vindt steun in het administratief dossier. De verzoeker brengt deze vaststelling niet aan het wankelen door louter te beweren dat hij niet werd gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoeker betoogt dat de verweerder, wanneer hij een dergelijke ingrijpende beslissing zoals de bestreden beslissing wenst te nemen, eerst de verzoeker moet uitnodigen om eventuele bijkomende stukken binnen te brengen. De verzoeker beperkt zich evenwel tot een louter theoretische uiteenzetting. Hij licht niet *in concreto* toe welke stukken hij alsnog graag had willen bijbrengen indien men hem uitdrukkelijk had gevraagd om bijkomende documenten over te maken. De verzoeker licht ook niet toe welke informatie, waar de verweerder op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen nog niet van op de hoogte was, uit deze documenten dan zou hebben gebleken.

De verzoeker voert aan dat hij niet afdoende werd ondervraagd, noch afdoende werd gehoord over zijn persoonlijke en familiale situatie.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat als volgt rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoeker:

“Betrokkene verklaart sinds februari 2018 een duurzame relatie te hebben in België met mevrouw A. K. (...), °(...).1986, nationaliteit Nederland. Zij heeft hem het laatst virtueel bezocht op 28.04.2022. Voordien was er sprake van regelmatig virtueel bezoek, doch te bemerken dat er geen enkel fysiek bezoek heeft plaatsgevonden. Volgens het rijksregister Mevrouw verblijft mevr. Sinds 01.09.2022 in Nederland. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. Uit niks blijkt dat het gezinsleven in België verdergezet zou kunnen worden.

Betrokkene verklaarde een minderjarige zoon te hebben ni. TI. of TU. I. (...), °+-11.2020, waarvan exacte datum onbekend uit een voorgaande relatie. Hij stelt zijn kind nog nooit te hebben gezien gelet op zijn detentie en problemen met zijn ex-partner, en tevens moeder van het kind maar weet niet waar hij zich bevindt. Zijn zoon is niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op diens (even als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 Oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk).

Betrokkene verklaart tantes en nonkels, en neven en nichten in België te hebben dewelke allen de Belgische nationaliteit zouden bezitten. Hij geeft echter geen namen van zijn familieleden. in de bezoekerslijst wordt de heer M. A. (...) als zijn broer vermeld dewelke betrokkene onregelmatig virtueel (en eenmalig gemeenschappelijk) bezoek brengt. Hij heeft de Belgische nationaliteit. Er kan eveneens opgemerkt worden dat betrokkene van M. A. (...) en M. B. (...) ("andere") regelmatig virtueel bezoek ontvangt. Mevrouw is gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken maar geniet niet het verblijfsrecht. Meneer is niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Betreffende zijn overige in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.”

De verzoeker brengt geen enkel concreet element met betrekking tot zijn gezins- of familieleven bij waar hij de verweerder nog op had willen wijzen of waarmee de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

Verzoekers vage en hoofdzakelijk theoretische betoog en de ongegronde bewering dat hij niet voorafgaandelijk werd gehoord, volstaan dan ook niet om een schending van de hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht aan te tonen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE